

Komentar Evanđelja: Ljepota vjerne ljubavi

Evanđelje XXVII. nedjelje kroz
godinu i komentar.

Evanđelje Mk 10, 2-16

U ono vrijeme: Pristupe farizeji k
Isusu pa ga upitaše: »Je li mužu
dopušteno otpustiti ženu?« On im
odgovori: »Što vam zapovjedi
Mojsije?« Oni rekoše: »Mojsije je
dopustio napisati otpusno pismo i –
otpustiti.« A Isus će im: »Zbog
okorjelosti srca vašega napisa vam
on tu zapovijed. Od početka
stvorenja muško i žensko stvori ih.
Stoga će čovjek ostaviti oca i majku

da prione uza svoju ženu; i dvoje njih bit će jedno tijelo. Tako više nisu dvoje, nego jedno tijelo. Što dakle Bog združi, čovjek neka ne rastavlja!«

U kući su ga učenici ponovno o tome ispitivali. I reče im: »Tko otpusti svoju ženu pa se oženi drugom, čini prema prvoj preljub. I ako žena napusti svoga muža pa se uda za drugoga, čini preljub.«

Donosili mu dječicu da ih se dotakne, a učenici im branili. Opazivši to, Isus se ozlovolji i reče im: »Pustite dječicu neka dolaze k meni; ne priječite im jer takvih je kraljevstvo Božje! Zaista, kažem vam, tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, ne, u nj neće ući.« Nato ih zagrli pa ih blagoslivljaše polažući na njih ruke.

Komentar

U ovom Evandelju Isus Krist koristi trik pitanje koje su postavili farizeji govoreći o intimnom statusu svakog odnosa: ljubavi koja daje sebe, koja daje život.

Pitaju ga može li, kako je rečeno u Svetom pismu, čovjek ostaviti ženu. Isus Krist će vam pokazati drugi način, drugu logiku. Način i logiku božanskih stvari.

Polazište je pitanje o zakonitosti: je li legalno ili nije? To je pitanje, s područja ljubavi, osrednje pitanje. Logika onoga što je legalno ili protuzakonito logika je onoga što se može ili ne može učiniti, logika prava i dužnosti, logika granica djelovanja jednog i djelovanja drugog, logika, u osnovi, vlastite osobne afirmacije. I ta logika ispunjava srce tugom, čini ga krutim. Možemo učiniti stotine zakonitih djela, a ipak da su lišena ljubavi.

Božanska logika je nešto drugo. To je izvan ljudske logike farizeja. Jer ljubav nadilazi sve.

Nitko tko se zaljubi ne kaže drugoj osobi: „s tobom ću moći ispuniti ono što je dopušteno i izbjeći ono što je protuzakonito." Ta ljubav umire. Jer ljubav zahtijeva susret, dijeljenje intimnosti, prihvaćanje slabosti i nedostataka drugoga, opraštanje jedno drugome, otkrivanje ljepote voljene osobe, plodonosnost, zajedničko sanjarenje, ...

Kad netko ostane u logici ovoga - to se može učiniti, ovo ne; kad se zatvorimo u okvire, zatvaramo se ljubavi. Više ne postoji ljubavni odnos, već odnos interesa.

Isus Krist predlaže novu perspektivu: govori nam o početku stvaranja, o Božjem projektu. Postoji dizajn života i ljepote za naše živote.

Živi li se život, odnos s Bogom i drugima, sveden na ono što je dopušteno ili nedopušteno, živi se na hladan i statičan način. S druge strane, ako se živi znajući da nas Bog gleda s divljenjem, shvatit će se da je Bog dio naše vlastite povijesti, da želi živjeti svakim životom iz ljubavi.

Ako znate da vas Bog gleda s divljenjem, shvatit ćete da su nedostaci drugog (muža, žene, djece, braće, prijatelja, ...) dio same avanture za učenje umjetnosti ljubavi, umjetnost sličnosti s Isusom.

Kada morate voljeti drugoga? Samo kad je savršen, bez nedostataka, lijep, točan, koristan; ili kada je slab, lomljiv, siromašan i pogrešan?

Svi smo pozvani na odnose vjernosti, odnose u kojima ćemo uvijek imati milijune izgovora da se odrekujemo drugog (muž, žena, djeca, braća i sestre, rodbina, prijatelji, kolege, ...).

Ali, ako drugi ima pravo biti voljen samo onda kada to zaslužuje, onda ne znamo voljeti, imamo srce od kamena, okorjelo. U tom srcu nije sjajna slika Boga. Zamagljena je, skrivena.

A da bismo to razumjeli, potrebno je naučiti umjetnost malenosti i slabosti, umjetnost biti poput djece. Drugi dio Evandjelja nije slučajno tu.

Za istinsku ljubav potrebno je živjeti poput djece, poput onih koji uvijek imaju nešto novo za naučiti. U ite iz poteškoća, nevolja, razočaranja.

Ako je drugi funkcija na e vlastite spoznaje onoga što duguje, onoga za što je koristan onda će uvijek biti nedovoljan. Naprotiv, ako netko opazi taj Božji pogled na sebi i na drugima, htjet će učiti iz tog pogleda svaki dan: kao što dijete uči iz pogleda svojih roditelja s ljubavlju.

Tajna ovog života nije u tome da smo savršeni, snažni, fini, bez mana.

Tajna života je postati voljen u našoj slabosti i krhkosti i voljeti drugoga u njegovoj slabosti i krhkosti. To je znati reći: vjeran sam osobi koju volim.

A Isus Krist uvijek dolazi u pomoć našoj slabosti. Ne postoji odnos koji nije pozvan doživjeti muku, smrt i uskrsnuće Isusa Krista: sposobnost da se izgubi kako bi osvojilo drugog, dalo život drugome, dalo se drugome u svim situacijama. Naša veličina počinje kada se, u Isusu Kristu, gubimo iz ljubavi, kad se usudimo ući u njegovu logiku vječnosti, darivanja, predaje.

Luis Cruz / Photo: Pablo Heimplatz - Unsplash

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/gospel/evangelio-
domingo-vigesimoseptima-semana-
ordinario-ciclo-b/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/gospel/evangelio-domingo-vigesimoseptima-semana-ordinario-ciclo-b/) (8.08.2025.)